

POSTANOWIENIE

Dnia 12 grudnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa J. D., A. K.

i I. K.

przeciwko K. sp. z o.o. w Z.

z udziałem interwenienta ubocznego A. Ś.

o rozwiązanie spółki,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 12 grudnia 2013 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej oraz skargi kasacyjnej

interwenienta ubocznego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 11 kwietnia 2013 r.,

- 1) odmawia przyjęcia do rozpoznania obu skarg kasacyjnych;**
- 2) zasądza od A. Ś. na rzecz powodów kwotę 270 zł (dwieście siedemdziesiąt) tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

Uzasadnienie

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Apelacyjny zmienił wyrok Sądu Okręgowego w K. z dnia 22 listopada 2012 r. w ten sposób, że rozwiązał K. Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w Z., ustanowił likwidatora, oddalił żądanie ustanowienia likwidatorami wspólników oraz uchylił orzeczenie w części obejmującej określenie wynagrodzenia likwidatora i przekazał sprawę w tym zakresie Sądowi pierwszej instancji.

Skargi kasacyjne pozwanej i interwenienta ubocznego oparte zostały na obu podstawach przewidzianych w art. 398³ § 1 k.p.c. Pozwana we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powołała przyczyny objęte art. 398⁹ § 1 pkt 1, 3 i 4 k.p.c. Występowanie istotnego zagadnienia prawnego połączyła z potrzebą wyjaśnienia, czy konflikt pomiędzy wspólnikami jako przyczyna rozwiązania spółki musi mieć charakter trwały i niemożliwy do usunięcia przy zastosowaniu innych środków prawnych, jak też, czy przyczyna ta odnosi się do „innych ważnych przyczyn” wywołanych stosunkami spółki, o jakich mowa w art. 271 pkt 1 k.s.h., czy te przyczyny powinny wskazywać na brak możliwości dalszego funkcjonowania spółki. Nieważność postępowania spowodowana została pozbawieniem jej prawa do obrony, wobec oparcia ustaleń na opiniach biegłych opracowanych w postępowaniu karnym i nieprzesłuchaniu stron na nowe fakty i dowody. Na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej wskazują jej zarzuty i ich uzasadnienie. Wniosek interwenienta ubocznego podaje jako przyczyny uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania występowanie istotnych zagadnień prawnych (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) oraz oczywistą jej zasadność (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Zagadnienia prawne dotyczyły konieczności udzielenia odpowiedzi na pytania związane z dopuszczalnością wykorzystania opinii biegłych opracowanej w innym postępowaniu, określenia granicy pomiędzy dokumentem prywatnym, obejmującym opinie i dowodem z opinii biegłego; wyjaśnienia sformułowań objętych art. 271 pkt 1 k.s.h. - „osiągnięcie celu spółki stało się niemożliwe” oraz „inne ważne przyczyny wywołane stosunkami spółki”. Za oczywistą zasadnością skargi przemawia

naruszenie przepisów postępowania i przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna stanowi kwalifikowany, nadzwyczajny środek odwoławczy, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być podyktowane przyczynami o szczególnej doniosłości, związanymi z ochroną interesu powszechnego, wykraczającymi poza interes skarżącego. Nie została przewidziana jako kolejny środek kwestionowania orzeczenia niesatysfakcjonującego strony. Celem rozpoznania skargi kasacyjnej jest dążenie do ochrony porządku prawnego przed dowolnością orzekania oraz zapewnienia jednolitości orzecznictwa w sprawach, w których istnieje możliwość dokonania wykładni zasadniczej, mającej charakter abstrakcyjny. Ocena, czy podane względy zachodziły w konkretnej skardze kasacyjnej dokonywana jest przez badanie, czy powoływane przez skarżącego we wniosku przyczyny przyjęcia jej do rozpoznania wskazują na występowanie jednej z przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Powołanie się na podstawę objętą art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. nakłada na skarżącego obowiązek przedstawienia tego istotnego zagadnienia prawnego z powołaniem konkretnych przepisów prawa, wykazaniem, że jest ono nowe, nierozwiązane dotąd w orzecznictwie sądowym, a wyjaśnienie go ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia tej konkretnej sprawy, ale także innych, podobnych spraw. Do Sądu Najwyższego należy ocena, czy twierdzenie skarżącego obejmuje takie właśnie zagadnienie i czy jest ono na tyle istotne, że skarga wymaga rozpoznania (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz.11; z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151; z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, niepubl.; z dnia 14 grudnia 2004 r., III CK 585/04, niepubl.; z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OSNP 2006, nr 15-16, poz. 243; niepubl.; z dnia 4 sierpnia 2006 r., III CZ 47/06, niepubl.; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepubl.; z dnia 26 czerwca 2008 r., I CSK 108/08, niepubl., z dnia 19 stycznia 2012 r., I UK 325/11, niepubl.).

W celu wykazania nieważności postępowania przed sądem drugiej instancji skarżący powinien wskazać na istnienie jednej z podstaw objętych art. 379 k.p.c.

Wypełnienie przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. połączone zostało z obowiązkiem wykazania, że jest to zasadność widoczna od razu, bez konieczności dokonywania pogłębionej analizy wywodów zamieszczonych w skardze, wskazująca, że zaskarżone orzeczenie nie powinno się ostać. Doszło bowiem do kwalifikowanego, czyli oczywistego naruszenia prawa, którego skutkiem było wydanie przez Sąd drugiej instancji orzeczenia oczywiście wadliwego (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49; z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, niepubl.; z dnia 23 listopada 2010 r., III UK 10/11, niepubl.).

Opisane przez skarżących zagadnienia prawne nie spełniają wymagań przewidzianych dla tej przyczyny przedsądu. Niebyło podstaw do uznania, że podnoszone wątpliwości mają cechy istotności i nowości, ponieważ nie były przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego, czy też doszło do niejedności orzecznictwa. Artykułowane przez skarżących problemy związane z rozumieniem art. 271 pkt 1 k.s.h. należą w zasadzie do kategorii wątpliwości związanych ze stosowaniem prawa w konkretnej sprawie, zmierzają do uzyskania odpowiedzi w okolicznościach tej sprawy, w oderwaniu od ustaleń dokonanych przez Sąd drugiej instancji. Kwestia dopuszczalności dopuszczenia dowodu z dokumentu prywatnego oraz wzajemnej relacji tego dowodu i dowodu z opinii biegłego nie ma cech nowości, z uwagi na liczne wypowiedzi w orzecznictwie, wskazujące na jednolitość zapatrywań Sądu Najwyższego.

Nie ma usprawiedliwionych podstaw do uznania, że doszło do pozbawienia pozwanej możliwości obrony jej praw, nawet gdyby miało miejsce naruszenie przepisów postępowania, dotyczących przeprowadzania dowodów w sprawie.

Analiza podnoszonej przesłanki oczywistej zasadności skarg kasacyjnych w świetle ich podstaw i motywów zaskarżonego wyroku nie usprawiedliwia zarzutu, że doszło do kwalifikowanego naruszenia prawa, którego konsekwencją była oczywista wadliwość zaskarżonego wyroku.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skarg kasacyjnych do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Orzeczenie

o kosztach postępowania kasacyjnego oparte zostało na zasadzie objętej art. 107 zdanie drugie w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

kc

jw